

Arrest

nr. 244 846 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 november 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.C., O.A.(...), verklaart geboren te zijn Cali in Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Tot december 2016 werkte u in Cali als elektricien bij een bedrijf. Daarna werkte u als zelfstandige en 's avonds werkte u in een snackbar.

De eigenaar van de snackbar waar u 's avonds werkte werd afgeperst door een bende. Op 16 september 2017 kwamen er bendeleden naar de zaak die een wapen tegen zijn hoofd duwden met de eis om elke week of elke twee weken een bepaalde geldsom te betalen. Op 23 september 2017, rond elf uur 's avonds kwamen ze terug en vroegen het geld. Omdat hij hun het geld niet betaalde werd hij vermoord. U was op beide momenten aanwezig. Een of twee dagen later ontving u een brief waarin stond dat u weg diende te gaan of dat ze u ook zouden vermoorden. Uw tante die in België woonde stelde hierop voor dat u naar hier zou reizen.

U vertrok op 29 september 2017 uit Colombia en kwam op 1 oktober 2017 aan in Madrid. Op 4 oktober 2017 kwam u België binnen. Op 30 januari 2019 meldde u zich aan bij de dienst Vreemdelingenzaken en op 8 februari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U stelde de bende te vrezen die uw baas had vermoord.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Colombiaanse identiteitskaart neer, uw paspoort en krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Ondanks het feit dat u reeds in België aankwam op 4 oktober 2017 diende u pas een jaar en vier maanden later een verzoek om internationale bescherming in, nl. op 8 februari 2019 (uw aanmelding was op 30 januari 2019). U geeft als reden hiervoor op dat u de procedure niet kende en vreesde gedepoteerd te worden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u dit niet deed wijst er op dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U stelt dat de eigenaar van de snackbar waar u werkte gedood werd door een bende. Van deze verklaringen legt u geen enkel bewijs voor. U legt geen bewijs van tewerkstelling neer, noch een bewijs dat uw baas is vermoord en dat u daarvan getuige was. U beweert verder dat u nadien een brief heeft ontvangen waarin u persoonlijk werd bedreigd. Ook hierover ontbreekt elk bewijs.

Moest u bovendien werkelijk voor uw leven vrezen dan mag worden aangenomen dat u in Colombia zelf ook stappen zou zetten om hulp of bescherming te krijgen van de autoriteiten, iets wat u op geen enkele manier heeft gedaan. Nochtans heeft u contact gehad met de politie, die volgens uw verklaringen ter plaatse kwam na de moord, maar heeft u niet geuit hulp of bescherming van hen nodig te hebben. Dit is zeer eigenaardig, zeker gezien u verklaarde al onmiddellijk van plan te zijn uit het land te vertrekken uit vrees voor de bende, nog voor u een dreigbrief van hen ontvangen had (CGVS, 7-8). Als u zich al

bedreigd of in gevaar voelde voor er ook maar een persoonlijke bedreiging naar u toe is geuit, mag verwacht worden dat u dit kenbaar maakte aan de politiediensten. Dat de autoriteiten u geen bescherming bieden, zoals u beweert, is een gratuite bewering, gezien ze wel degelijk ter plaatse zijn gekomen na de moord en u de persoonsbeschrijvingen van de daders hebben gevraagd (CGVS, 8 en 10). Colombia heeft een werkend rechtssysteem met beschermingsprogramma's voor slachtoffers en getuigen van misdrijven (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u onmiddellijk na het voorval beslist om naar het buitenland te vertrekken, zonder dat u persoonlijk werd bedreigd en zonder de aanwezige hulp in te roepen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

U stelt bovendien dat de grootste vrees van de bende is dat er bewijslast tegenover hen zou ontstaan (CGVS, 9). Nochtans heeft u de politie al over de daders verteld, toen ze na het delict ter plaatse zijn gekomen. Dat u een persoonsbeschrijving zou geven aan de politie was iets waarop de bende had kunnen anticiperen, gezien u ter plaatse was en de politie na een moord ter plaatse komt. Moesten ze ten alle koste zouden willen vermeden hebben dat u informatie over hen zou delen dan lijkt hun aanpak niet doeltreffend. Ze hadden immers de gelegenheid om u het zwijgen op te leggen. Welke bijkomende bewijslast u nog zou kunnen aanbrengen is een raadsel, gezien u buiten hoe de daders eruit zagen niets van hen weet, zo kent u hun namen niet en weet u ook niet zeker van welke bende ze zijn (CGVS, 9). Dat u een target voor hun zou zijn toont u bijgevolg niet aan.

U verklaart dat u vreest dat de daders u zullen herkennen als u terugkeert naar Colombia en u vervolgens zullen vermoorden. U stelt dat ze dit gaan doen om ervoor te zorgen dat er geen bewijslast is. U heeft echter geen enkele concrete aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia iets te vrezen heeft. U doet algemene uitspraken en verwijst naar mensen met politieke profielen die jaren na hun vlucht uit Colombia toch werden getarget door bendes, maar u heeft zelf geen politiek profiel. U kan geen gebeurtenissen of andere elementen noemen waaruit blijkt dat u persoonlijk zal worden vervolgd (CGVS, 9-11).

Andere problemen met bendes heeft u nooit gehad en u had ook geen andere redenen om uit Colombia te vertrekken (CGVS, 7).

U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koester, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze conclusie om te buigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De krantenartikelen hebben geen betrekking op uw eigen persoonlijke problemen, zodanig dat ze uw vluchtrelaas niet ondersteunen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 14/11/2019. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 13/5/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt te volharden in zijn verklaringen aangaande zijn problemen met een criminele bende in de stad Cali omwille van het feit dat hij getuige was van de moord op zijn werkgever, die werd afgeperst door een criminele bende, en na dit incident aan de politie een persoonsbeschrijving van de daders heeft gegeven. Gezien zijn risicoprofiel van persoon die zich heeft verzet tegen de autoriteit van de criminele bende, zo vervolgt verzoeker, vreest hij represailles in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker argumenteert verder dat uit objectieve informatie blijkt dat er in Colombia, en meer bepaald de stad Cali, wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hem, met name personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

Verzoeker verwijst naar de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Colombia van november 2019, waarnaar ook de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, en waaruit blijkt dat er in Colombia, en ook in Cali, een wijd vertakt netwerk is van criminele en paramilitaire groeperingen die tevens banden onderhouden met de Colombiaanse overheid.

Verzoeker geeft aan dat, in het licht van dit netwerk dat zich over geheel Colombia uitstrekt, hij evenmin beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hij vervolgt dat uit deze informatie eveneens blijkt dat de Colombiaanse overheid geen doeltreffende en/of niet-tijdelijke bescherming biedt in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet tegen deze daden van vervolging vanwege de criminele bendes/paramilitaire groeperingen, die niet-overheidsactoren zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit omwille van de banden tussen de Colombiaanse (politie) autoriteiten en deze groeperingen.

Verzoeker geeft aan dat op grond van voorgaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die hem zijn overkomen en dat hij in geval van terugkeer naar Colombia het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe als volgt:

“In het geval van verzoekende partij, een persoon die zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende doordat zij een persoonsbeschrijving van de daders van de moord op haar werkgever heeft gegeven aan de politie, is de grond van vervolging in hoofddeorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Colombiaanse context en meer bepaald deze van de stad Cali, het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes in de vorm van samenwerking met de politie of minstens de perceptie dat men met de politie samenwerkt, beschouwd worden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die een de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen personen als verzoekende partij, die getuige was van de moord op haar werkgever, die afgeperst werd door een criminele bende, en na dit incident aan de politie een persoonsbeschrijving van de daders heeft gegeven, worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent aai hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen, zoals die van verzoekende partij, die getuige was van de moord op haar werkgever, die afgeperst werd door een criminele bende, en na dit incident aan de politie een persoonsbeschrijving van de daders heeft gegeven, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Dit is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven, niet mag toegeven aan de intimidatie van criminele bendes en moet kunnen samenwerken met de politie. Tot slot kunnen personen die hebben samengewerkt met de politie in het kader van bendecriminaliteit tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Colombiaanse context, waarbij het buigen voor de bedreigingen en intimidatie van de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker vraagt om de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar de hoger aangehaalde vluchtmotieven en is de mening toegedaan dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In wat zich voordoet als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat omwille van hoger aangehaalde redenen dient besloten te worden dat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd en derhalve niet afdoende gemotiveerd heeft. Hij werpt op dat in dergelijke omstandigheden, hij opnieuw dient gehoord te worden door verwerende partij. Hij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen opdat het CGVS kan overgaan tot aanvullende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing kan nemen.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift geen stavingstukken.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 7 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer Colombia een doelwit te zullen worden van een criminele bende in de stad Cali. Dit omdat hij getuige was van de moord op zijn werkgever die werd afgeperst door een criminele bende, en er derhalve bewijslast tegenover hen is ontstaan. Verzoeker stelt na deze moord een dreigbrief te hebben gekregen waarin stond dat hij diende weg te gaan of hij ook zou vermoord worden.

4.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker, die reeds in België aankwam op 4 oktober 2017, pas een jaar en vier maanden later een beschermingsverzoek heeft ingediend, (ii) hij geen enkel bewijs voorlegt van zijn verklaringen dat hij in de betrokken snackbar werkte noch dat zijn baas werd vermoord en hij hiervan getuige was, en verzoeker evenmin de dreigbrief voorlegt die hij stelt te hebben ontvangen waarin hij persoonlijk werd bedreigd, (iii) verzoeker geen enkele stap heeft gezet om hulp of bescherming te krijgen van de Colombiaanse autoriteiten, (iv) de aanpak van de criminele bende niet doeltreffend lijkt nu verzoeker reeds een persoonsbeschrijving heeft gegeven aan de politie, terwijl zij, indien ze daadwerkelijk willen hebben vermeden dat verzoeker informatie zou delen met de politie, hierop hadden kunnen anticiperen, (v) verzoeker louter algemene uitspraken doet, en (vi) hij nooit andere problemen met bendes heeft gehad.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekers verwijzing naar de COI Focus van november 2019 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin de aanwezigheid van criminele en paramilitaire groeperingen in de stad Cali wordt bevestigd, is verder van louter algemene aard en kan zonder verdere individualisering ervan

geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op voorgaande overwegingen, niet.

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of worden veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast ligt hier bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

In dit kader verwijst verzoeker naar voormelde COI Focus en houdt hij voor dat de Colombiaanse overheid geen doeltreffende bescherming biedt in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet tegen daden van vervolging vanwege de criminele bendes/paramilitaire groeperingen omwille van de banden tussen de Colombiaanse autoriteiten en deze groeperingen. Dit betreft vooreerst een uiterst selectieve lezing van slechts een deel van de informatie die voorhanden is. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat Colombia een werkend rechtssysteem heeft met beschermingsprogramma's voor slachtoffers en getuigen van misdrijven (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, Responses to Information Requests).

Dat er overheidsbescherming voorhanden is in Colombia, wordt overigens bevestigd door de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Volgens zijn eigen verklaringen zouden de politiediensten in casu ter plaatse zijn gekomen na de moord op zijn werkgever en hem hebben bevestigd naar de persoonsbeschrijvingen van de daders. Dit impliceert dat er politieel onderzoek naar de moord werd gevoerd (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 januari 2020, p. 8). Omdat een politieel onderzoek naar de moord op zijn werkgever werd gevoerd en verzoeker in het kader hiervan contact had met de politie, mag worden aangenomen dat hij in de mogelijkheid was om indien nodig een vraag om hulp of bescherming tot de politie te richten.

De algemene stelling dat er banden zijn tussen de Colombiaanse autoriteiten en criminele bendes/paramilitaire groeperingen, doet aan deze concrete vaststellingen geen afbreuk en neemt bovendien niet weg noch biedt het enige verschuiving voor het feit dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken in eigen land.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Indien de nationale overheden niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Door zonder meer deels te verwijzen naar de landeninformatie over Colombia waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Verzoeker toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in zijn geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens, het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn, betekent evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Door onmiddellijk na het voorval te beslissen om naar het buitenland te vertrekken, zonder dat hij persoonlijk werd bedreigd en zonder de aanwezige hulp in te roepen, blijft verzoeker niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt tevens de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees ondermijnd.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift poneert, geen nood aan een intern hervestigingsalternatief en behoeft dit derhalve geen nader onderzoek.

4.4. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze conclusie om te buigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De krantenartikelen hebben geen betrekking op uw eigen persoonlijke problemen, zodanig dat ze uw vluchtrelaas niet ondersteunen.”

4.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

4.6. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, tot een risicogroep behoort, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Colombia te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoeker naar zijn profiel, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het plegen van een vrees voor vervolging en het volhouden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die hij zou hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen: *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. Accordingly, all claims by Colombian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.”* (p. 23, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

4.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 6 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus “Colombia – Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focussen “*République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 en “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale

bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoeker is afkomstig uit Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Colombia. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES